

LBRIS

We know
books

BEATRICE MASINI

Texte

FABIAN NEGRIN

Portrete

**Prietenele
pe care ți le-ai dori
și unde să le cauți**

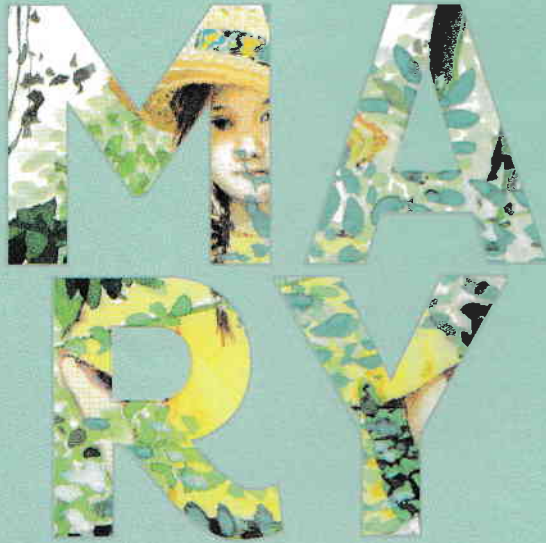
PRIETENELE

MARY	9
Grădina secretă - 1911 - Frances Hodgson Burnett	
BRADAMANTE	15
Orlando îndrăgostit - 1483 - Matteo Maria Boiardo	
Orlando furios - 1516 - Ludovico Ariosto	
PIPPY	21
Pippi Șosețica - 1945 - Astrid Lindgren	
ZAZIE	27
Zazie în metrou - 1959 - Raymond Queneau	
ALICE	33
Alice în Țara Minunilor - 1865 - Lewis Carroll	
Alice în Țara Oglinzilor - 1871 - Lewis Carroll	
MARY POPPINS	39
Mary Poppins - 1934 - Pamela Lyndon Travers	
CATHERINE	45
La răscruce de vânturi - 1847 - Emily Brontë	
ȘEHerezada	51
O mie și una de nopți - cca 1400	
ORLANDO	57
Orlando - 1928 - Virginia Woolf	
MINA	63
Povestea Minei - 2010 - David Almond	
CONNIE	69
Amantul doamnei Chatterley - 1928 - D.H. Lawrence	

JANE	75
Jane Eyre - 1847 - Charlotte Brontë	
MATILDA	81
Matilda - 1988 - Roald Dahl	
ANNA	87
Anna Karenina - 1875•1877 - Lev Tolstoi	
MARIANNA	93
Tigrii din Mompracem - 1900 - Emilio Salgari	
JO	99
Micuțele doamne - 1868 • 1869 - Louisa May Alcott	
CALPURNIA	105
Evoluția Calpurniei - 2009 - Jacqueline Kelly	
CHARITY	111
Miss Charity - 2008 - Marie-Aude Murail	
LAVINIA	117
Incredibila poveste a Laviniei - 1985 - Bianca Pitzorno	
EMMA	123
Madame Bovary - 1857 - Gustave Flaubert	
SUSAN	129
Copila-Stea - 2000 - Jerry Spinelli	
BIBI	135
Bibi. Povestea unei fetițe - 1929 - Karin Michaëlis	

LBRIS

We know
books

*M*istress Mary, quite contrary.*

Micuța Mary era, într-adevăr, îndărătnică. Să ne imaginăm o fetiță născută în India, care a crescut într-un vârtej de culori și senzații, de fructe și de flori, pe o căldură teribilă, într-o casă frumoasă, cu o mamă distantă – pe atunci, toate mamele erau așa – însă frumoasă ca o prințesă. Roșul uniformelor britanice, negrul catifelat al nopții, bijuteriile doamnelor, sărbătorile! O *ayah*, adică o doică, numai pentru ea. Mofturi și răsfăț. Era o copilă care avea întotdeauna dreptate.

Apoi, a izbucnit o molimă care i-a ucis pe toți. Copila care avea întotdeauna dreptate a fost ambalată într-o rochie neagră și expediată foarte departe, în frigul și în atmosfera mohorâtă a necunoscutei Anglii. A devenit orfana pe care nu o voia nimeni.

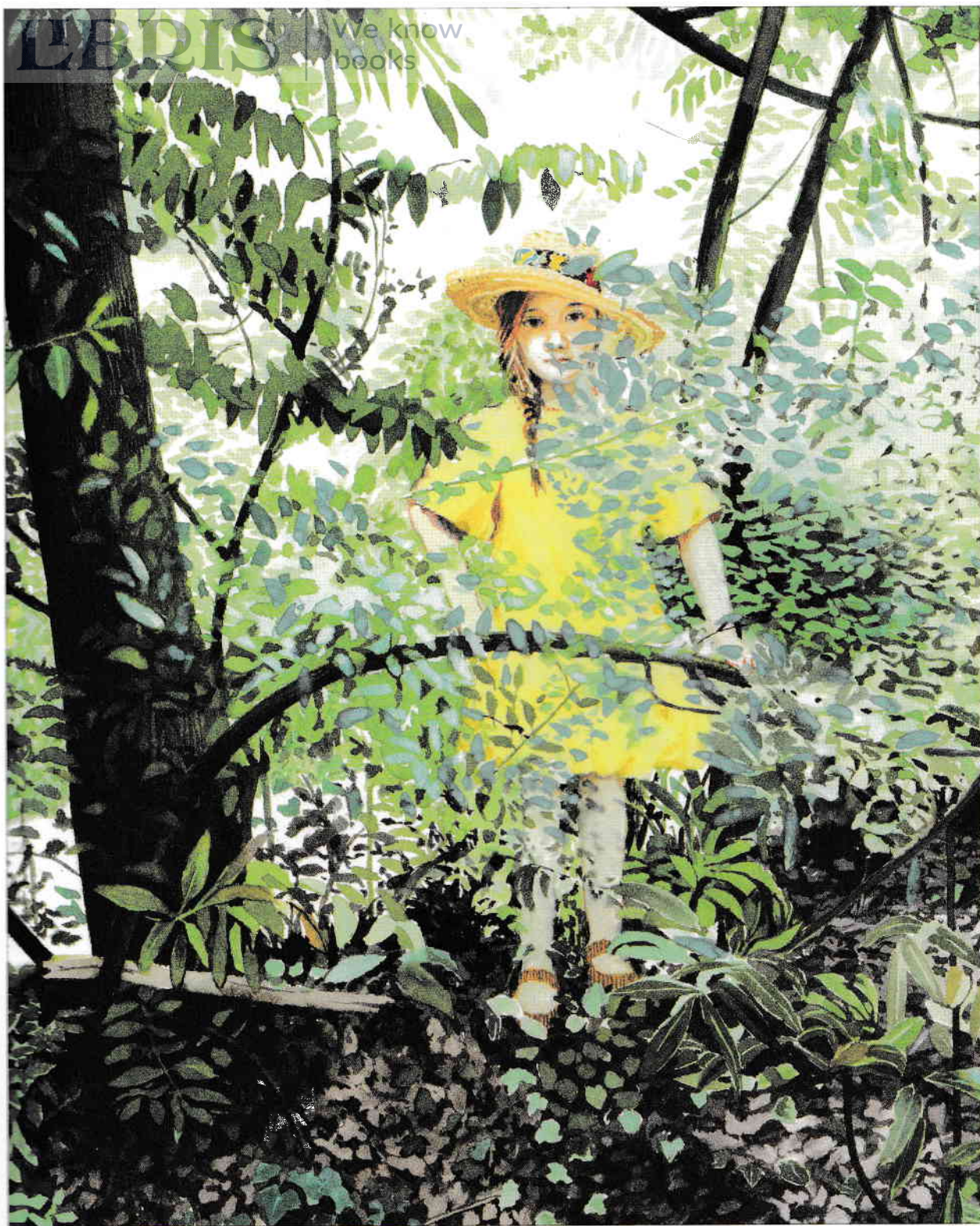
Firește că micuța Mary este îndărătnică. Nu este nici măcar frumoasă, așa cum sunt, de obicei, eroinele lipsite de noroc. Este o copilă urâtă și posomorâtă, supărată pe lume, dar mai ales pe sine.

Descoperă grădina. Este salvarea ei, iar simplul fapt că iese la aer îi face mai bine decât o mie de leacuri. Îi face bine și verișorului ei, Colin, băiatul care își petrece nopțile plângând, bolnav de singurătate, până când își dă seama că afară există viață care pulsează și crește, pregătită să explodeze în culori. Mai este și dragul de Dickon, cu animalele sale încântătoare. Iar dacă te vindeci, lumea devine frumoasă.

*În traducere liberă, „Micuța Mary, cea îndărătnică”, vers dintr-o celebră poezie englezească pentru copii. (n.r.)

LEBRIS

We know
books

„Începuse să se întrebe cum de nu păruse să aparțină vreodată cuiva, nici chiar când tatăl și mama ei trăiau încă. Alți copii aparțineau părinților, dar ea nu fusese niciodată copila cuiva. Avusese servitori, mâncare și haine, dar nimănui nu îi păsase de ea.“

MARY LENNOX

- Grădina secretă -

1911

Frances Hodgson Burnett

Îndărătnică, urâțică, nepoliticoasă și antipatică, Mary este expediată ca un pachet în Anglia, tocmai din India, acolo unde părinții ei – tatăl, demnitar, mama, deosebit de frumoasă – au murit în urma unei epidemii de holeră, căreia fetița i-a supraviețuit în mod miraculos. Rudele care o primesc îi sunt necunoscute, chiar invizibile; locul este Misselthwaite, un conac cenușiu într-o mare cenușie de mlaștini iernatice. Mary, fidelă propriei personalități și tizei sale dintr-o poezioară pentru copii, se poartă imediat foarte urât cu Martha, servitoarea voioasă în grija căreia ajunge, așa cum obișnuia să procedeze în India. Descoperim că nu le duce dorul păriștilor: încântători, dar distanți, aceștia nu se ocupaseră deloc de ea.

Și totuși, Mary are nevoie de alții, la fel ca noi toți. După ce leagă o prietenie cu grădinarul și cu Dickon, fratele Marthei – împlânzătorul de animale, un Pan pistruiat și roșu în obraji –, fetița înflorește, descoperind miracolul naturii care, la fel ca ea, revine la viață în interiorul zidurilor unei grădini de mult abandonate. Curiozitatea, reaprinsă de dorința de a trăi, o îndrumă să privească, să asculte și să interpreteze încet-încet, descoperă secretul unui verișor, pe nume Colin. Veștejit și el de lipsă de afecțiune, este gata, la fel ca ea, să revină la viață, odată hrănit cu atenția cuiva.

Publicat în foileton în 1910, în *American Magazine*, romanul *Grădina secretă* apare în volum un an mai târziu, dar nu se bucură de același succes precum celelalte scrieri ale lui Burnett. Autoarea era o englezoaică emigrată în America, devenită scriitoare de nevoie – încă de copilă publica povestiri în reviste – care capătă ulterior plăcerea de a scrie și cunoaște un succes răsunător. *Micul lord Fauntleroy* și *Mica prințesă* sunt celelalte cărți pentru copii care i-au asigurat faima, însă Frances Burnett a scris și romane istețe pentru adulți, care merită descoperite.

Nu ai cerut tu să îmbraci această cuirasă din cochilii, această teacă din fier care te transformă într-o marionetă când gesticulezi. Te-au introdus în povestea aceasta nebună, cu prea multe nume – ce încurcătură să îți le amintești pe toate, să îți amintești cine este dușman și cine este dușmanul dușmanului, și oare dușmanul dușmanului îți este prieten sau dușman?

Ai ajuns într-o poveste cu nebuni, nebuni adevărați. Mai frecvent decât credeați, oamenii părăsesc Pământul nu străpunși de spadă sau de lance, ci pentru că li se ușurează capul, ca un balon, și îi poartă departe, sus, tot mai sus, într-un loc straniu și rece, unde judecata este o ceață închisă în fiole de sticlă. Luna, se spune. Cum să fie posibil să ajungi pe Lună? Nici măcar nu știm dacă există cu adevărat! Pare un lucru pe care am crezut că îl vedem în vis – un alt vis.

O dată, într-unul dintre raidurile tale, ai ajuns pe tărâmul portocalilor și lămâilor, iar în piața unui sat se afla o trăsură. Cineva îi scosese o latură și o transformase în scenă, într-o cutie pentru teatru, iar altcineva făcea să penduleze pe podea, legată de fire lungi, o *tu* mică, din lemn și tablă, care se lupta cu cineva, unul dintre cei mulți: Rodomonte? Serpentino? Pinabello? Ferrau? Nici nu mai contează. Dar te-ai recunoscut, fiindcă nimeni altcineva nu poartă armură cu scoici. Atunci ai negat, ai spus că nu poți fi tu, atât de ridicolă, cu gesturile acelea care păreau spasmele unei bolnave sau ale unei nebune, cu ardoarea aceea mecanică de a loui, de a loui și a loui iar. Cu setea aceea de masacru, de sânge. De ce?

Și totuși. La final, adversarul, oricine ar fi fost atunci, ți-a aruncat coiful, și acela era chiar părul tău, de nuanța porumbului copt. (Poate mătase. Sau păr de cal. Cine știe?) Erai chiar tu.

Atunci, ți-ai dat capul pe spate și ai început să râzi, așa cum erai, fără ca măcar să cobori de pe cal. Iar lumea nu a mai privit spectacolul, ci s-a întors spre cealaltă scenă: tu, râzând neîngădit, cu gâtul descoperit, cu părul revărsându-se pe umeri, asemeni unei ape de aur întunecat și, pentru o clipă, lupta a încetat. N-au mai curs loviturile, fandările s-au oprit, nu s-a mai auzit zgomot de metal pe metal. Te-ai oprit și tu din râs, ai dat pinteni calului și ai plecat.

Eroul pleacă întotdeauna. Eroul nu se oprește niciodată. Dar tu – tu... Tu când te vei opri?

LIBRIS

We know
books

*„Fildeș și nestemată, și orice piatră scumpă,
ce-opune rezistență șlefuirii,
ciobi se poate; dar nicio altă formă
nu va lua, decât cea de-nceput.
La fel inima mea, asemeni
marmurii, sau a ce-i mai presus ca fierul.
Iubirea mai degrabă mi-o știrbește,
decât să mi-o cioplească cu alt chip.“*

- Orlando furios -

BRADAMANTE*- Orlando îndrăgostit -*

1483

Matteo Maria Boiardo*- Orlando furios -*

1516

Ludovico Ariosto

Imensul poem cavaleresc, bazat pe războiul dintre creștini și musulmani, spune povestea cavalerului Orlando (care o curtează, ca și alții, pe frumoasa Angelica și înnebunește când aceasta se căsătorește cu maurul Medoro), dar și a iubirii dintre Ruggiero și Bradamante. El este un cavaler păgân, aflat sub protecția vrăjitorului Atlante. Ea, o luptătoare franceză, creștină, sora lui Rinaldo. S-ar părea că toate îi separă, însă Ruggiero se va converti. Final fericit.

Bradamante este complet scăpată de sub control: fură, se duelează, este apărută de un inel magic, cade prizonieră, distruge dușmani care sunt, de fapt, prietenii iubitului său, participă la turniruri. Este o luptătoare pricepută, cu un curaj nebun, neobosită, care înfruntă orice obstacol (și nu are niciun scrupul) în numele dragostei – o dragoste definitivă, gravă, cioplită în diamant.

Așa cum se obișnuiește în povești, îi lăsăm pe Bradamante și pe Ruggiero cu fericirea lor, fără să știm ce formă va îmbrăca, pentru că eroii nu au o viață cotidiană, sau nu o arată. Știm, însă, din profeții, că el va muri după șapte ani, dar nu înainte de a-i dăruia un fiu soției sale. Viața se sfârșește, povestea se sfârșește, doar dragostea de neînfrânt merge mai departe.
